

mere tøvende og forsigtigt end sædvanlig, kan jeg dog ikke sigte til det ærede Medlem, der netop, hvad denne Person angaar, ikke har angrebet mig, men kun begrundet et naturligt Krav om at faa en nærmere Redegørelse. Jeg kan altsaa ikke have sigtet til det ærede Medlem, som vel overhovedet ikke talte mere tøvende og forsigtigt i denne Sag end sædvanlig. Nej, det, der for mig har været det vigtigste, er at faa slaaet fast, at her er ikke noget som helst Forsøg paa at indføre Enevælde eller noget Forsøg paa at foretage sig andet end, hvad ogsaa tidligere Justitsministre efter min Formening kunde have foretaget sig med Hjemmel i den gældende Lovgivning, og jeg maa bestemt hævde, at saavel Professor Bentzon i de Udtalelser, jeg særlig oplæste, som Professor Wimmer giver mig Ret, idet de siger: Efter almindelig Opfattelse kræves der for at kunne internere Sædelighedsforbrydere, at disse er sindssyge eller aandssvage, men Professor Wimmer siger, at hvad man forstod ved sindssyge den Gang, er utvivlsomt det samme, som Sundhedsstyrelsen nu i denne Forbindelse her kalder psykisk abnorm, det vil sige, at vedkommende havde begaaet saadanne Forhold, at man for 100 eller 200 Aar siden vilde have stemplet ham som „galen“. Men naar dette er Tilfældet, og naar man har denne Hjemmel fra den Tid, har man haft Lov til at bruge den hele Tiden til en midlertidig Tilbageholdelse. Saa kommer det juridiske Spørgsmaal, om man ogsaa heri har tilstrækkelig Hjemmel til en vedvarende Tilbageholdelse af vedkommende, og her kan jeg heller ikke se rettere end, at de Udtalelser, jeg særlig fremhævede fra Professor Bentzon, siger, at den haves, nemlig: „Alligevel maa jeg formene, at der i vor gældende Ret haves Retshjemmel for det her af Justitsministeren allerede foretagne og for en Tilbageholdelse endog for Livstid“. Det vil altsaa sige, at Kritikken har efter min Opfattelse saa lidt været berettiget, at der i Virkeligheden for Administrationen er positiv Hjemmel til at tilbageholde psykisk abnorme, der er farlige for den offentlige Sikkerhed, for saa vidt dette er konstateret ved lægelige Udtalelser, tilbageholde dem ikke blot midlertidig, men for bestandig. Men saa føjede jeg til i min Tale i Eftermiddags: Naturligvis tilføjer Professor Bentzon, at det i Længden er uheldigt at nøjes med administrative Indgreb, men dette har jeg virkelig heller aldrig tænkt mig at gøre. Som nævnt fremsættes om kort Tid Forslag til en ny Straffelov, der netop i Tilfælde som det

foreliggende og i mangfoldige andre Tilfælde lægger disse Spørgsmaal over til Retten ved Straffedommens Afsigelse, og, tilføjede jeg, ogsaa de andre Huller, Professoren paa- peger, maa vi se at faa stoppet, det vil sige, vi maa se at faa skaffet Lovhjemmel. Og hvis jeg overfor det ærede Medlem Hr. Rode maa gøre opmærksom paa, hvad mit Svar til Slut mundede ud i, saa lød det saaledes: Ja, det foretagne Skridt overfor Barning indleder en ny Praksis fra Justitsministeriets Side, idet dette føler sig ikke alene berettiget, men ogsaa forpligtet til, indtil de fornødne Lovforanstaltninger er blevet gennemført. . . . — som det følger af det foregaaende ikke alene en ny Straffelov, men ogsaa andre Lovforanstaltninger. For saa vidt er der saglig set ingen Uenighed imellem os, tror jeg, og det vilde være en underlig Justitsminister, der skulde føle nogen Art af Glæde ved paa dette Omraade at benytte den administrative Myndighed, hvis han ikke følte afgørende i den enkelte Situation, at Samfundshensynet tvang ham dertil midlertidig.

Der vil i Realiteten ikke blive stor Forskel paa de Standpunkter, de ærede Medlemmer Hr. Pürschel og Hr. Rode og jeg har stillet os paa. Naar min Redegørelse fik den Karakter, den fik, var det, fordi den var et Forsvar for det, der skete, mere end den var en Udtalelse om, hvorledes der skulde gaas frem. Og her maa jeg dog bede de ærede Medlemmer lægge Mærke til, at det er i Forgaars Aftes, jeg har faaet Undersøgelsen afsluttet efter at have opnaaet de Erklæringer, der først gjorde mig selv sikker paa, at jeg i og for sig kunde gaa denne Vej. Fra i Forgaars Aftes til i Dag har jeg ikke faaet overvejet alle de Muligheder, der rejser sig netop gennem Professor Bentzons Erklæring. Jeg maa derfor sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel, at der ikke har været nogen Grund for ham til at tro, at den Udvikling, denne Sag har taget, i mindste Maade skulde friste mig — jeg tror heller ikke nogen anden Justitsminister — til at gaa videre ad administrativ Vej undtagen overfor Nødsituationer, overfor Situationer, hvor man endnu ikke har Lovgivningsforanstaltninger, og hvor det drejer sig om Løsladelse af saa farlige Forbrydere som disse for Tiden omhandlede Sædelighedsforbrydere overfor Børn. Endda er de Rammer, jeg har angivet for Ministeriets midlertidige Praksis, meget snævre. Der blev her med Urette af det ærede Medlem Hr. Rode talt, som om man lagde det over paa een Person at optræde. Det er ikke Tilfældet. Naar det drejer sig om at internere en Sædelighedsforbryder